

nosti, pokud pro ně není ve skupině II d) speciálního titulu. V cit. nál. Boh. A 5904/26 vyslovil již nss, že vzhledem k ustanovení § 1 cit. nař. přímo pod titul 36 lze zařadit jen takové podniky skladištní a skladní, které jako takové úrazovému pojištění podléhají, že však zák. č. 168/1894 ř. z. pod č. 5 podrobuje povinnosti pojistné jen podniky skladišť zboží po živnostensku provozované, včetně skladnic a skladišť dříví a uhlí ve velkém. V témž nálezu odpověděl nss též na námitku, že podniků spadajících přímo pod titul 36 je jen nepatrné množství, a dovodil, že ze srovnání dřívějšího znění titulu 36 a 37 nař. min. vnitra č. 117/1909 ř. z. s titulem 36 nového nař. nelze pro názor stížností hájený ničeho dovodovati. Setrívá se na těchto názorech, odkazuje nss podle § 44 j. ř. na bližší odůvodnění cit. nálezu.

Zbývá tudíž ještě námitka stížnosti, že podnikový titul 368 a), do něhož žal. úřad per analogiam zařadil podnik firmy Hynek V., má na mysli podniky určené ke zpracování papíru, tedy zabývající se činností výrobní, kdežto závod firmy není podnikem výrobním, nýbrž velkoobchodem papírem a školními sešity, spojeným s rozsáhlými sklady papíru, v němž přiřezávání a linkování papíru jest významu podřadného. Stížnost přehlíží tu, že podle výkladu, jehož se dostalo zmíněným nál. § 5 min. nař. č. 143/1914 ř. z., není úvaha úřadu, vřaďujícího analogicky nějaký podnik pod určitý titul, omezena ničím než tím, že podnik nesmí býti postaven do jedné řady s podniky zcela různého způsobu a podstatně rozdílného nebezpečnosti. Jestliže tudíž stížnost pouze dovozuje, že povaha podniku, o němž jde, jest táž jako u závodů spadajících přímo pod titul 36, a tvrdí, že zařazení stanovené zem. úřadem jest v rozporu se základním charakterem podniku, aniž blíže konkretisuje námitky v tom směru, že podniky spadající pod titul 368 a), jehož žal. úřad použil, jsou podniky zcela různého způsobu nebo podstatně rozdílného nebezpečnosti úrazového, jest stížnost i v tomto směru bezdůvodná.

Č. 11.840.

Živnostenské právo (Slovensko): Není přípustno, aby majitel hostinské koncese živnost dílem vykonával sám, dílem ji propachtoval.

(Nález ze dne 9. dubna 1935 č. 14.569/35.)

Věc: Adolf L. v Ž. proti zemskému úřadu v Bratislavě o schválení pachtýře živnosti.

Výrok: Stížnost se zamítá pro bezdůvodnost.

Důvody: Výměrem z 9. září 1931 schválil okr. úřad v Žilině Rudolfa K. nájemcem živnosti hostinské a výčepnické, udělené Adolfu L. podle dekretu zem. úřadu v Bratislavě z 30. října 1929 v Ž., s tím, že Adolfu L. zůstává vyhrazeno, aby osobně provozoval oprávnění k přechovávání cizinců.

Okr. úřad zrušil tento svůj výměr výměrem z 1. července 1932 na základě § 83 vl. nař. ze 13. ledna 1928 č. 8 Sb. se zřetelem na § 23 živn. zák. z úřední moci s odůvodněním, že koncesi dlužno považovati za nedělitelný celek, takže jednotlivá oprávnění uvedená v § 23 nemohou býti předmětem nájmu nebo pachtu.

Odvolání z toho podanému nebylo nař. rozhodnutím vyhověno a v odpor vzatý výměr byl potvrzen z důvodů v něm uvedených.

Stížnost nenamítá, že nebylo tu zákonných předpokladů pro zakročení z moci úřední, nýbrž vznáší jen meritorní námitku, že platným právním řádem není majiteli živnosti hostinské a výčepnické zakázáno propachtovati některá oprávnění své živnosti, ostatní však provozovati osobně. Správnost tohoto tvrzení snaží se dovoditi z ustanovení 2. odst. § 23 a z § 26 živn. zák. Stížnosti nelze dáti za pravdu.

Živn. zákon nepodává přímé odpovědi na tuto otázku, ačkoliv propachtování živností upravuje, a zvláště při živnosti hostinské a výčepní blíže určuje, za jakých podmínek může majitel živnosti ji propachtovati. Nezakázal-li však zákon výslovně a přímo propachtování pouze některých oprávnění živnosti hostinské a osobní provozování ostatních oprávnění jejích, nelze z toho ještě souditi, že nájem tohoto způsobu připouští. Stížnost dovolává se pro správnost svého názoru ustanovení 2. odst. § 23 živn. zák. Podle něho jednotlivá oprávnění živnosti hostinské v 1. odst. vypočtená mohou býti udělena buď každé samo o sobě, nebo několik z nich, anebo všechna dohromady. Z tohoto ustanovení plyne pouze, že žadatel o koncesi hostinskou a výčepnickou jest oprávněn domáhati se buď pouze jediného z oprávnění v 1. odst. § 23 vyjmenovaných, neb několika z nich, aneb všech dohromady. Z toho však logicky nevyplývá, že by provozování udělené koncese způsobem stížností zamýšleným podle zák. bylo přípustno. Byla-li žadateli koncese hostinská a výčepnická udělena, tvoří veškerá oprávnění, která udělená koncese obsahuje a jež dlužno v povolení výslovně uvést (§ 23 odst. 2), obsah jediné živnosti.

Rovněž nic neplyne pro zodpovězení otázky, o niž jde, z ustanovení 1. odst. § 26, podle něhož jedna a táž osoba může v jedné a téže osadě najati jen jedinou koncesi k provozování výčepu a drobného prodeje pálených nápojů lihových, k provozování ostatních oprávnění hostinských a výčepnických, vypočtených v § 23, nejvýše koncese dvě.

Provozování živnosti hostinské a výčepnické způsobem stížností zastávaným znamenalo by rozdělení její na více živností a tento důsledek byl by v rozporu s ustanoveními živn. zák. Podle § 26 tohoto zák. má býti živnost hostinská a výčepnická zpravidla provozována majitelem koncese osobně, avšak živn. úřad může z důležitých příčin povolit, aby tato živnost byla provozována náměstkem nebo propachtována. Stanoví tedy zákon jako pravidlo, aby tato živnost byla provozována osobně, výjimkou pak připouští provozování její náměstkem nebo pachtýřem. Na nějaký jiný způsob provozování není v zákoně pamatováno a dlužno proto usuzovati, že nehodlá-li živnostník provozovati živn. oprávnění své osobně, může provozování jeho jen v jeho celistvosti, tak jak podle koncese neb živn. listu mu přísluší, přenést na svého zástupce neb pachtýře.

Odporovalo by tedy zmíněnému předpisu, kdyby majitel živnosti své živn. oprávnění pronajal z části, ostatní pak oprávnění provozoval osobně. Ze všeho toho jest patrné, že platné právo stojí na stanovisku nedělitelnosti jedné a téže živnosti.

Č. 11.841.

Stavební právo (Bratislava): Podle stav. statutu z roku 1872 nemůže městský notářský úřad vydati parcelační povolení podle § 64 č. 3, dokud tu není pravoplatného usnesení měst. zastupitelského sboru ve smyslu § 63 č. 1 o regulaci příslušných ulic.

(Nález ze dne 10. dubna 1935 č. 13.296/33.)

Prejudikatura: Boh. A 10.864/33.

Věc: Karel F. v B. proti zemskému úřadu v Bratislavě o parcelaci pozemků.

Výrok: Nař. rozhodnutí se zrušuje pro nezákonnost.

Důvody: Na základě žádosti Bratislavské I. sporivé banky o povolení parcelace pozemků č. . . ., ležících v ulicích Cu. a Ci. v B., konalo se dne 21. ledna 1931 místní jednání. St-1 jako soused vznesl při jednání námitku, že proti regulaci oblasti obce, ve které jsou pozemky, jež mají býti rozděleny, podal odvolání. Když pak měst. notářský úřad v Bratislavě výměrem z 15. května 1931 žádanou parcelaci povolil, určil, že regulační a stav. čáry musí odpovídati ustanovením konečných usnesení měst. zastupitelského sboru v Bratislavě č. 567/55.047 stav. II 1929 a předepsal na základě těchto usnesení i podmínky pro zastavovací způsob, ve výměru blíže uvedené, podal st-1 proti tomuto výměru odvolání, ve kterém navrhoval, aby rozhodnutí měst. notářského úřadu bylo zrušeno, a to mimo jiné z toho důvodu, že usnesení měst. zastupitelského sboru v Bratislavě č. 567/55.047/stav. II 1929, jímž bylo usneseno otevření spojovací cesty mezi ulicí Cu. a Ci., napadl odvoláním, jež není dosud vyřízeno, takže otevření nové ulice není pravoplatné a nemohou tam proto býti určeny stav. parcely.

Výměrem zem. úřadu v Bratislavě z 8. února 1933 bylo odvolání st-lovo zamítnuto, při čemž k námitce výše uvedené podotkl zem. úřad v důvodech, že měst. notářský úřad povolil parcelaci pozemků podle § 3 platného stav. statutu města Bratislavy a není možno vytýkati stav. úřadu nezákonnost, jestliže při této příležitosti předepsal určité stavební čáry a jiné zastavovací podmínky, ke kterýmžto opatřením je podle § 8 a dalších stav. statutu nesporně oprávněn. Okolnost, že tyto podmínky byly předepsány v souhlasu s regulační a zastavovací úpravou zastupitelským sborem ustálenou, avšak tehdy ještě neschválenou, označil zem. úřad za úplně irrelevantní, když stav. úřad je povinen i při parcelačním povolení dbáti veřejných zájmů, které posouditi je povolána právě jen stav. vrchnost. K tomu je v důvodech rozhodnutí zem. úřadu dodáno, že